

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. Quomodo Sancti à nobis colendi sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

tionem non esse admittendas, sed Christum perpetuo adorandum supremo patriæ cultu, cum verè & à parte sit semper homo Deus; istamque quæstionem non metaphysicè, sed moraliter ac Theologicè esse tractandam nec ludendum in rebus tanti momenti, ne fortè occasus vel scandali vel erroris aliquibus præbeatur. Adde quod Ecclesia nusquam solet humanitatem Christi hoc modo spectatam venerari, sed semper tanquam coniunctam unitam Verbo diuino adorare; vnde S. Athan. orat. contra Arianos. *Adoraturi; inquit, non seponimus verbum à car-*

SECTIO II.

Quomodo Sancti à nobis colendi sint.

Cum (vt ait S. Hieron. epist. 53. ad Riparium) *Hominum seruorum redundet ad Dominum, & ad gloriam Christi summi totius Ecclesiæ capitis pertineat venerari membris eius nobilioribus exhibita; ideo post explanationem eorum quæ ad humanitatis ipsius adorationem pertinent, agendum est de cultu ipsis Sanctis debito.*

Dicendum igitur i. Sanctis tam Angelis quàm hominibus æternam gloriã in cælo perfruentibus cultum aliquem sacrum & religiosum esse reddendum, longè quidem minorem eo, qui Deo debetur, sed tamen maiorem cetero illo ciuili & politico, qui hominibus quantæcunque dignitatis in hac vita defertur.

Probatur i. ex scriptura: Gen. 18. & 19. vbi Abraham & Loth dicuntur Angelis sibi apparentibus honorem aliquem singularem & religiosum detulisse; idem dicitur de Iosue cap. 5. & de patre ac matre Samsonis Iudic. 13.

Probatur 2. ex sanctis Patribus, qui id ynanimiter dicunt vt S. Greg. Nyssen. orat. in S. Theodorum marty. *Cui rogum, inquit, talis honor habetur? quis ex ijs, qui supermodum inter homines excellere visi sunt, tali memoria celebrantur? quis Imperatorum adeo decantatus, vt hic miles pauper? &c.* S. Damasc. lib. 4. de fide c. 16. *An non honorandi,*

totius humani generis patronos se profitentur, ac Deo nostricausa supplicanti honorandi certè, & quidem ita ut in eorum nomine templa Deo extruamus.

Probatur 3. ex eo ritu, qui in vniuersa Ecclesia semper viguit, templa, & basilicas in honorem Sanctorum ædificandi, illorumque festa celebrandi: cuius rei fidem faciunt omnes ferè sancti Patres, & Ecclesiastici scriptores, qui videri possunt apud Iudoc. Coccium, tom. 1. lib. 5. de sanctis Ecclesiæ art. 13. & 14. & certè vel ipsa antiquissima basilicarum, & sacrorum ædificiorum monumenta in honorem sanctorum Deo consecrata, quæ vbique terrarum inuisuntur, satis apertè testantur, Sanctis ab vniuersa Ecclesia cultum religiosum semper fuisse delatum; minorem quidem illo qui Deo debetur, sed longè maiorem quous honore politico & ciuili, qui principibus, & regibus in terra defertur.

Dicendum 2. Sanctos gloriâ cœlesti perfuantes, à nobis esse inuocandos, & hanc inuocationem ad cultum ipsis debitum pertinere.

Probatur 1. ex scriptura: Gen. 48. vbi Iacob benedicens filijs Ioseph, Angelum suum custodem inuocat, ut ipse illis benedicat: Exod. 32. Moyses sic orat. *Recordare (Domine) Abraham, Isaac & Israel, seruorum tuorum.*

Probatur 2. ex Conc. Chalced. act. 11. vbi Patres Conc. sic loquuntur, *Flavianus post mortem vixit, martyr pro nobis orat: & in 7. Synodo gener. act. 6. hæc verba habentur. Cum timore omnia agamus, postulantes intercessionem incontaminata Deipara, & sanctorum Angelorum, omniumque Sanctorum.*

Probatur 3. ex antiquo vsu litaniarum, quæ in honorem Sanctorum indicebantur: de quo ritu mentio fit in varijs Conc. vt in Conc. Aurel. 1. cap. 29. Tolet. 5. cap. 1. Bracarensi 2. cap. 9. Mogunt. sub Carolo Magno cap. 33. quæ quidem Conc. ante mille annos sunt celebrata.

Probatur 4. ex SS. Patribus, qui & ipsi Sanctos inuocauerunt, vt S. Athan. ser. in Euang. de sanctissima Deipara, id est de Annuntiatione, in eius sine ipsam sanctam

Beiparam inuocat: S. Greg. Nyff. orat. in S. Theodorum ipsum etiam sanctum in fine inuocat: idem facit S. Greg. Naz. orat. in S. Athanasium, quem in fine inuocat, & S. Hier. in epithaphio S. Paulæ eam similiter inuocat.

Dicendum 3. Sanctos in celo pro nobis orare, & orando patrocinari, ac subuenire.

Probatur 1. ex scriptura: 2. Machab. 15. *Hic est qui multum orat pro populo, & pro uniuersa sancta ciuitate Ieremias Propheta Dei: & S. Pet. epist. 2. cap. 1. Dabo (inquit) operam, & frequenter habere vos post obitum meum, ut horum memoriam faciatis.*

Probatur 2. ex S. Basil. epist. ad Iulianum Apost. tam: *Suscipio, inquit, sanctos Apostolos, Prophetas, Martyres, qui pro me apud Deum supplicanti, quo per illorum mediationem propitius mihi sit Deus: & S. Greg. Nazian. orat. 20. in laudem ipsius S. Basilij, Ac nunc ille quidem in celo est pro populo preces fundens; neque enim ita nos reliquit, ut prorsus reliquerit: eandem veritatem fuse probat S. Hieron. in toto lib. cont. Vigilantium hæreticum, qui Sanctos hac vita finctos pro nobis orare negabat.*

Porro circa illam Sanctorum intercessionem & (vt loquitur S. Basilius) mediationem, obseruandum est, illam nullo modo derogare qualitati mediatoris, quæ Christo Domino competit, quamque illi Apost. tribuit, 1. Timoth. 2. *Vnus est mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus: tum quia loquitur ibi Apost. de mediatione redemptionis; quod ex verbis immediate sequentibus patet. Quis dedit redemptionem semetipsum pro omnibus, qua ratione solus & vnicus mediator est Christus; tum quia quocumque modo dicatur mediator, semper illi hæc dignitas salua & integra manet, cum Sanctorum intercessionem, & interuentionem non nisi ex ipsius Christi meritis & ex vniõne Sanctorum cum illo vt capite, valorem hauriant: vnde quantumcunque Ecclesia suffragia Sanctorum apud Deum impendat, semper tamen orationes ac petitiones suas concludit his verbis, Per Dominum nostrum Iesum Christum, & ex quibus euadens est Sanctorum mediationem,*

S. inter-

& intercessionem Christi Domini honori ac dignitati nullatenus officere, imò vim omnem suam ab eius meditatione accipere.

SECTIO III.

Qualis cultus sanctissima Virgini Deipara Maria debeat.

Cum ut ex antè dictis constat, honoris ac cultus, qui Sanctis deferendus est, mensura & modus ex magnitudine sanctitatis, virtutum, ac meritorum accipienda sit; hinc colligi potest, qualis honor & cultus sanctissima Virgini debeat, cum eius sanctitas, virtus, ac meritum supra omnes alios sanctos longè supereminet. Ut tamen certius & evidentius istud innotescat, aliquot speciales sanctitatis & excellentiæ titulos in illa sanctissima Virgine hic annotabimus, ex quibus inferre quivis poterit, quo religionis cultu prosequenda sit; neque enim (ut rectè dixit S. Bern. epist. 174.) *Virgo regia falso aut suato eget honore, cum vera honorum titulus & infusus dignitatum decorata sit.*

Primus igitur excellentiæ titulus ducitur ex innocentia singulari, quæ consistit in eo, quòd sanctissima Virgo privilegio speciali, nec ulli alteri Sanctorum unquam concessa, ab omni peccati siue originalis, siue actualis labe profusè immunis extitit.

Et in primis, quòd nullum unquam peccatum actuale ne quidem veniale commiserit, docet sanct. Thom. 3. p. q. 27. a. 4. est que communis totius Ecclesiæ sensus, ut habetur in Conc. Trid. sess. 6. cap. 23. huic etiã veritati suffragatur sanct. Aug. lib. de nat. & grat. cap. 36. ubi dicit de sanctissima Virgine Maria loquens, *De qua propter honorem nullam prorsus, cum de peccatis agitur, habere volent mentionem: & sanct. Bern. epist. 174. Decuit reginam Virginum singularis privilegio sanctitatis absque omni peccato ducere vitam.*